

»Han er maaske ingen fremragende Taler, men han har dog allerede forstaaet at skaffe sig en vis Position i Tinget. Han har jo ogsaa en særdeles entreprenant Frue. Jeg venter mig en Del af ham.«

Asmus Hagen tav hertil. Han havde selv en ganske anden Mening om den Anseelse, Broderen nød som offentlig Personlighed, og Enslevs Ord skulde aabenbart heller ikke tages fuldt alvorlig.

»Det er blevet mig sagt, at han i disse Dage har solgt »Storeholt«. Forholder det sig rigtigt? Man har ment, at det er hans Svigerfar, der har overtaget den. Hvad er det, den Mand hedder.«

»Søholm.«

»En Kaffeagent, ikke sandt? Men han skal jo være Millionær, saa jeg forstaar ikke rigtig Forholdet.«

Ogsaa hertil tav Asmus Hagen, hvem Tabet af den gamle Slægtsgaard var gaaet bittert til Hjertet. Desuden mente han i Enslevs Tone at kunne spore en lille skjult Tilfredshed ved Tanken om den Ydmygelse, der her igen var overgaaet en af Landets gamle, fornemme Familjer.

Enslev gik iøvrigt ikke nærmere ind paa Sagen. Han benyttede kun Lejligheden til at fortælle Asmus Hagen om et Sammenstød, han for et halvt Aarhundrede siden som ung Student havde haft med hans Far, Etatsraaden, der dengang sad som Assi-